

ORAVECZ TIBOR

Salgótarjánban járt az ős

Salgótarjánba száz éve beköszöntött az ős.
Hegyek között suhant el, poros úton esztelen.
Benézett a templomba, lement a sáros térre
Hol várta már a Kálmán fesztelen.

Ballagtam a Szajna-parton a Kulacs felé
S égtek lelkemben meddő puskacső-dalok.
Vonszolta magát a keménykalapos ős is
Rozzant fenségétől meg se szólalok.

Súgott nekem a hitvány ős görnyedt jószándékkal,
Csendes kopjafák is beleremegtek az úton,
Mélymosolyú kurtizánok ülnek majd e völgyben,
Bálványimádók véres plakáton.

Múltból az ős, a vak szaurusz figyelni majd a
Lepedőbe burkolt életutakat hanyagul.
Sehol semmi nem vár itt az emberre, én tudom...
Magadnak viszel mindent, trubadúr!

ORAVECZ TIBOR

Ars poetica két versszakban

Megyek
Tovább.
Megálltam megpihenni
Hogy utolérjen a szenvedély.
Nem kértem
Bíbor folyókat, sem azt
Hogy elvérezzek
Mikor lesújt a szerelem.
Zsongását hallgatom a tűznek
Felkeltem álmomból
Leporoltam a lelkemet.
Tovább
Megyek.

Megyek
Tovább.
Leporoltam a lelkemet,
Felkeltem álmomból.
Zsongását hallgatom a tűznek
Mikor lesújt a szerelem,
Hogy elvérezzek.
Nem kértem bíbor folyókat, sem azt
Hogy utolérjen a szenvedély.
Megálltam megpihenni,
Tovább
Megyek.

ORAVECZ TIBOR

Látomás

Álmomban összefonódva jártam
Csönd-tenger fövenyén
csillagok útján
csillogó rubin köveken,
kezemben egy szó – vakító szabadulás.

Lépteim alatt cseppköveken,
– siklottam a végtelen
virágos kertem felé.
Távolabb tenger dalolt némán
Kéken habzott
egy tündérke lelkén.

Égi börtönében
Barna rubin táncol
egy távoli flamenco hangjaira.
Haján megszegyenül a nap,
szellő csal mosolyt arcára,
Szemébe gyöngyhálót fon a naplemente.
S kezében életre kel
a remény.